

УДК 378.147:796

Йона Тетяна Володимирівна

аспірантка кафедри фізичної культури та спорту
Національний університет
«Полтавська політехніка імені Юрія Кондратюка»

ОСВІТНІ ПАРАДИГМИ ПІДГОТОВКИ МАЙБУТНІХ МАГІСТРІВ ФІЗИЧНОЇ КУЛЬТУРИ І СПОРТУ ДО ВПРОВАДЖЕННЯ ЗДОРОВ'ЯЗБЕРЕЖУВАЛЬНИХ ТЕХНОЛОГІЙ У ПРОФЕСІЙНУ ДІЯЛЬНІСТЬ

У сучасній системі вищої освіти особливого значення набуває проблема підготовки майбутніх магістрів з фізичної культури і спорту до впровадження здоров'язбережувальних технологій у професійну діяльність. Підвищення вимог до якості фахової підготовки, реалізація компетентнісного підходу, орієнтація на гуманістичні цінності та актуальні соціальні виклики формують потребу у пошуку ефективних педагогічних умов, здатних забезпечити всебічний розвиток майбутнього фахівця.

Педагогічні умови в системі підготовки магістрів розглядаються як цілісний комплекс організаційно-методичних, науково-теоретичних і практико-орієнтованих чинників, що сприяють створенню сприятливого освітнього середовища для формування готовності студентів до впровадження здоров'язбережувальних технологій [3, с. 112]. Вони забезпечують системність освітнього процесу, гармонійне поєднання навчальної, дослідницької та практичної діяльності, а також формують стійку професійну мотивацію.

Такі умови мають бути спрямовані на розвиток мотивації до здоров'язбереження, інтеграцію теоретичних знань і практичних умінь, створення практикоорієнтованого освітнього простору та активне використання інноваційних технологій навчання. Це передбачає впровадження методик активного навчання, цифрових освітніх платформ, мультимедійних ресурсів і тренажерних систем, які моделюють професійні ситуації.

На основі аналізу наукових джерел, педагогічного досвіду та результатів констатувального експерименту визначено комплекс педагогічних умов, що забезпечують ефективність підготовки магістрів:

1. Оновлення змісту освітньої програми «Фізична культура і спорт» шляхом включення компонентів здоров'язбережувального спрямування.
2. Застосування інтерактивних методів навчання (тренінги, кейс-методи, проєктна діяльність), що стимулюють пізнавальну активність і творче мислення студентів.

3. Реалізація міждисциплінарного підходу до вивчення проблем здоров'я та технологій здоров'язбереження, що інтегрує знання з педагогіки, медицини, психології, біомеханіки й валеології.

4. Організація практикоорієнтованої підготовки на базі спортивних клубів, медико-оздоровчих і реабілітаційних центрів, де майбутні фахівці опановують прикладні аспекти здоров'язбереження.

5. Формування ціннісного ставлення до здоров'я як до особистісної та професійної домінанти діяльності магістра.

6. Удосконалення навчально-методичного забезпечення, яке відображає сучасні інноваційні підходи до формування професійної компетентності.

7. Підвищення рівня професійної компетентності викладачів, залучених до підготовки магістрів, шляхом участі у наукових проєктах, курсах підвищення кваліфікації та впровадження новітніх педагогічних технологій.

Окремої уваги заслуговує педагогічна умова оновлення змісту освітньої програми, що забезпечує інтеграцію валеологічних, медико-біологічних, психолого-педагогічних і спортивно-методичних знань [2, с. 220]. Такий підхід сприяє розвитку у магістрів професійної рефлексії, уміння здійснювати науково обґрунтований добір здоров'язбережувальних технологій і критично оцінювати їх ефективність у практичній діяльності.

Аналіз наукових праць [1-4] підтверджує, що модернізація освітніх програм і включення в них здоров'язбережувальної компоненти підвищують якість професійної підготовки та формують культуру здоров'я як невід'ємну складову фахової компетентності.

Таким чином, педагогічні умови підготовки майбутніх магістрів з фізичної культури і спорту виступають системоутворювальним чинником освітнього процесу, який забезпечує єдність наукового, практичного та особистісного аспектів професійного становлення. Їх реалізація сприяє формуванню готовності до впровадження здоров'язбережувальних технологій, розвитку відповідального ставлення до власного й чужого здоров'я та відповідає сучасним вимогам вищої освіти України і європейського освітнього простору.

Список використаних джерел

1. Пішак О., Гринько І., Марчук Л. Міждисциплінарні підходи до формування компетентності у сфері здоров'язбереження. *Педагогіка формування творчої особистості у вищій і загальноосвітній школі*, 2025. № 1(90). С. 57–63.

2. Рибалко Л. М. *Методологія освітніх парадигм в контексті розвитку професійної освіти. Теорія і методика професійної освіти*: колективна монографія. Вип. 3. Чернігів: Десна Поліграф, 2025. С. 220–244.

3. Рибалко Л. Педагогічні умови формування здорового способу життя в студентській молоді. *Вісник Чернігівського національного педагогічного університету імені Т.Г. Шевченка*, 2017. Вип. 147. С. 118-121.

4. Скачедуб Н. М. Здоров'язбережувальні технології у професійній підготовці фахівців фізичної культури. *Фізична культура, спорт і здоров'я нації*, 2023. № 3(38). С. 112–118.

УДК 378.147:615.825:37.013.42

Кравченко Михайло Віталійович

аспірант кафедри фізичної культури та спорту

Національний університет

«Полтавська політехніка імені Юрія Кондратюка»

ДИФЕРЕНЦІЙОВАНИЙ ПІДХІД ДО ПІДГОТОВКИ БАКАЛАВРІВ З ФІЗИЧНОЇ ТЕРАПІЇ У КОНТЕКСТІ ПЕДАГОГІЧНОЇ ДОКТРИНИ

Сучасна система вищої освіти України перебуває на етапі трансформації, орієнтованої на впровадження інноваційних педагогічних підходів, які забезпечують високу якість підготовки фахівців у сфері охорони здоров'я. Одним із ключових напрямів удосконалення освітнього процесу є впровадження диференційованого підходу до підготовки бакалаврів з фізичної терапії, що відповідає вимогам сучасної педагогічної доктрини. Цей підхід ґрунтується на визнанні індивідуальних особливостей студентів, їхніх освітніх потреб, здібностей, професійних інтересів та рівня сформованості компетентностей.

У контексті педагогічної доктрини, яка передбачає гуманізацію, особистісну орієнтацію та компетентісну спрямованість освіти, диференційований підхід виступає важливим засобом реалізації принципів індивідуалізації навчання. Він сприяє розвитку особистісного потенціалу майбутнього фахівця, формуванню у нього здатності до саморозвитку, самоконтролю та саморефлексії, що є необхідними якостями у діяльності фізичного терапевта [2, с. 125]. З позиції педагогічної науки, диференціація навчання розглядається як організація освітнього процесу, за якої враховуються індивідуальні можливості студентів з метою оптимізації засвоєння навчального матеріалу та формування професійних компетентностей.

Застосування диференційованого підходу у підготовці бакалаврів з фізичної терапії передбачає багато вимірність навчального процесу, який поєднує теоретичну, практичну, дослідницьку та клінічну складові. Залежно від рівня підготовленості студентів, їхнього досвіду, пізнавальних інтересів і темпу засвоєння матеріалу, педагог обирає відповідні форми, методи й засоби навчання [1, с. 24]. Це може проявлятися у варіюванні рівнів складності навчальних завдань, створенні індивідуальних траєкторій